

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/140/2019
Identifikačné číslo spisu:	8116204594
Dátum vydania rozhodnutia:	28.02.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniela Švecová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:8116204594.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu I. Y., nar. XX. XX. XXXX, bývajúceho v X. XX, proti žalovanému Home Credit Slovakia, a. s., so sídlom v Piešťanoch, Teplická 7434/147, IČO: 36 234 176, právne zastúpenému JUDr. Tomášom Borecom, advokátom so sídlom v Bratislave, Kozia 20, o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 14C/80/2016, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 28. februára 2019 sp. zn. 15Co 13/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi nepriznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 7. februára 2018, č. k. 14C/80/2016-105, určil, že úver poskytnutý na základe úverovej zmluvy č. 5910046844 zo dňa 31. 10. 2009, uzavretej medzi žalobcom a žalovaným, je bezúročný a bez poplatkov. Žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. Vychádzal z názoru, že žaloba je dôvodná, keď výsledkami vykonaného dokazovania bolo preukázané, že strany sporu uzavreli 31. 10. 2009 spotrebiteľskú zmluvu, predmetom ktorej bolo poskytnutie kreditného limitu (úverového rámca) vo výške 620 eur s výškou mesačnej splátky 4 % z dlžnej čiastky s ročnou úrokovou sadzbou 26,28 % a údajom o priemernej hodnote úrokovej miery pre kreditné karty 19,38 %, z ktorej žalobca uhradil žalovanému sumu 406 eur. Uviedol, že išlo o revolvingový úver, teda dlhodobý, opakovateľný a obnoviteľný úver, pri ktorom (type úveru) je obnoviteľná finančná rezerva. S každou uhradenou mesačnou splátkou klient sporí čiastku, ktorú si v prípade potreby môže opäť požičať. Poukázal na náležitosti zmluvy (§ 4 ods. 2, ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona SNR č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v platnom znení (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) platný a účinný v čase uzatvárania zmluvy a na skutočnosť, že predmetná zmluva ich neobsahovala. Keďže žalobca na základe predmetnej úverovej zmluvy doposiaľ nezaplatil žalovanému ani samotnú istinu, žalovaný (v postavení žalobcu) vymáhal dlh v súdnom konaní, a následne inicioval exekučné konanie na základe platobného rozkazu vydaného

Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 11Ro/191/2013. Pokiaľ ide o existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení súd prvej inštancie vyslovil, že nebolo ho treba skúmať so zreteľom na ustanovenie § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktoré má procesnú povahu a podľa § 137 písm. d/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) ide o určenie právnej skutočnosti, ktorá vyplýva z osobitného predpisu. Nestotožnil sa s tvrdením žalobcu pokiaľ tvrdil, že výšku ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej len „RPMN“) pri revolvingovom úvere nie je možné určiť (viď rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/95/2010), lebo tento názor považoval za prekonaný následnou praxou súdov, podľa ktorej RPMN možno určiť aj pri revolvingovom úvere (viď. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 10. októbra 2012 sp. zn. 17 Co 215/2012). So zreteľom na chýbajúce náležitosti zmluvy (najmä na absenciu RPMN) úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ustanovenia § 11 ods. 4. zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

3. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 28. februára 2019 sp. zn. 15Co 13/2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými zisteniami aj právnymi závermi súdu prvej inštancie. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na ustanovenia § 3 ods. 6 a odsek 7 zákona o spotrebiteľských úveroch (účinné v čase uzavretia zmluvy o úvere), ktoré upravujú podmienky ponuky spotrebiteľského úveru a ďalšie práva a povinnosti spotrebiteľa a veriteľa a uviedol, že aj v prípade, ak by bol napríklad určený mechanizmus výpočtu RPMN na základe aktuálnych údajov platných v čase uzavretia zmluvy, nemožno i z tohto kontraktáčného procesu vylúčiť konsenzus zmluvných strán, a to vzhľadom na kogentný charakter ustanovení § 43a a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, od ktorého sa účastníci občianskoprávných vzťahov nemôžu odchýliť a tiež vzhľadom na to, že RPMN je náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pre ktorú zákon vyžaduje písomnú formu a je na spotrebiteľovi, či takúto konkrétnu podmienku prijme a zmluvu uzavrie, porovnávajúc ju s podmienkami iných spotrebiteľských úverov. Obdobne nemožnosť kvantifikácie RPMN pri revolvingovom úvere vyjadril aj Krajský súd v Prešove v rozsudku z 27. januára 2011 sp. zn. 6Co/95/2010, v ktorom uviedol s odkazom na § 3 ods. 6 zákona o spotrebiteľských úveroch, že zákon výslovne počíta s nemožnosťou určenia RPMN, na ktorý poukazoval v konaní žalovaný a o ktorom súd prvej inštancie vyhlásil, že v súčasnosti je prekonaný súdnou praxou. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí ďalej uviedol, že spôsoby určenia RPMN pri bežnom a revolvingovom úvere môžu byť odlišné. Zákon o spotrebiteľských úveroch s neuvedením konkrétneho RPMN pri revolvingovom úvere priam počíta. Pre vyčíslenie RPMN je však potrebné mať zastabilizované vstupné údaje o výške úveru, obdobie, splátky úveru a úroky s poplatkami. V priebehu trvania revolvingového zmluvného vzťahu je úver čerpaný a dopĺňaný, čím sa menia údaje relevantné pre výpočet RPMN. Mechanizmus výpočtu RPMN, resp. priemernej RPMN, však nebol súčasťou úverovej zmluvy zo dňa 31. 10. 2009, a preto je potrebné považovať žalovaným poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov i vzhľadom na to, že pre záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v zmysle § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch postačuje nesplnenie čo i len jednej zo zákonných náležitostí zmluvy o úvere.

4. Pokiaľ ide o existenciu prekážky veci už rozhodnutej (res iudicata) so zreteľom na vydaný platobný rozkaz z 25. júna 2013, č. k. 11Ro/191/2013-14 (právoplatný 24. júla 2013), odvolací súd dospel k záveru, že o takúto prekážku v predmetnej veci nejde, keď predmetom tohto súdneho konania bolo zaplatenie sumy 538,68 eur (plnenie) a nie určenie bezpoplatkovosti a bezúročnosti revolvingového úveru a uplatnený nárok nevyplýva z rovnakých skutkových tvrdení.

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný. Jeho prípustnosť odôvodnil dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. c) C. s. p., keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Dovolateľ považuje za nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom právne posúdenie odvolacej námietky spočívajúcej v existencii prekážky veci už rozhodnutej (exempcio rei iudicatae). Výtýkal odvolaciemu súdu v tejto otázke, že neaplikoval ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu; opieral sa o uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) z 13. októbra 2009 sp. zn. 5 Cdo

120/2009, ktoré vôbec nie je aplikovateľné na toto konanie. Uvedené uznesenie bolo založené na existencii dvoch paralelných žalôb na plnenie, a nie na existencii žaloby na plnenie, ktorá by tvorila prekážku res iudicata vo vzťahu k druhej žalobe o určenie, či tu právny vzťah je alebo nie je. Dovolateľ uviedol niektoré rozhodnutia dovolacieho súdu, z ktorých je podľa neho zjavné rozdielne rozhodovanie ohľadom prekážky res iudicata. Ide o uznesenie najvyššieho súdu z 28. mája 2002 sp. zn. 3 Cdo 100/01, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov SR pod č. R 110/2003, v zmysle ktorého „právoplatný rozsudok o žalobe na plnenie vytvára z hľadiska identity predmetu konania prekážku veci rozsúdenej pre konanie o žalobe na určenie, či tu právo alebo právny vzťah je alebo nie je, vychádzajúc z rovnakého skutkového základu“. Ďalej je to rozsudok najvyššieho súdu z 29. apríla 2008 sp. zn. 3 Cdo 42/2006 a uznesenie najvyššieho súdu z 24. novembra 2011 sp. zn. 4 Cdo 22/2011, podľa ktorých „prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, určitý skutkový dej (skutok) ak bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený nesprávne alebo neúplne (a tiež inak)“. Podľa rozsudku najvyššieho súdu zo 7. apríla 2009 sp. zn. 1 Obo 95/2008 „základnou otázkou je, či účastník konania sa môže úspešne domáhať určenia, že neexistuje priznané právo na plnenie, na ktoré plnenie bol zaviazaný právoplatnými rozhodnutiami. Sporné nie je, že ide o totožné plnenie, i keď v jednom konaní bol na toto plnenie M. P. zaviazaný ako žalovaný a v tomto konaní M. P. vystupuje v postavení účastníka na strane žalobcu a žiada určiť, že toto plnenie neexistuje. Z predložených dokladov jednoznačne vyplýva, že žalobca sa domáha v tomto súdnom konaní, aby súd rozhodoval o veci, o ktorej už bolo právoplatne rozhodnuté právoplatným a vykonateľným platobným rozkazom Okresného súdu Bratislava IV, č. k. 14Rob/476/99-25 z 24. 11. 1999, a teda ide o vec, ktorá sa nemôže prejednávať znovu, nakoľko bolo o nej už právoplatne rozhodnuté (§159 ods. 3 O. s. p.). Právoplatný rozsudok o žalobe na plnenie vytvára z hľadiska identity predmetu konania prekážku veci už rozsúdenej pre konanie o žalobe na určenie, či tu právo alebo právny vzťah je alebo nie je, nakoľko sa vychádza z rovnakého právneho a skutkového základu...Bolo vecou žalobcu, pokiaľ bol na určité plnenie duplicitne zaviazaný, aby sa bránil jeho zákonnou možnosťou, podaním odporu, a pokiaľ tak neurobil, ani jeho prípadná duplicitná povinnosť sa nedá podaním žaloby o určenie neexistencie priznaného plnenia zhojiť“. Obdobne podľa uznesenia najvyššieho súdu zo 14. januára 2010 sp. zn. 3 Cdo 288/2009 „právoplatný rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté o žalobe na plnenie, vytvára prekážku veci právoplatne rozhodnutej voči žalobe o určenie právneho vzťahu alebo práva, ak otázka, či tu právny vzťah je alebo nie je (resp. či tu právo je alebo nie je) bola (musela byť) posúdená pri rozhodovaní o žalobe na plnenie z toho istého právneho vzťahu alebo práva“. V zmysle uznesenia najvyššieho súdu z 13. januára 2012 sp. zn. 5 Obdo 44/2011 „o prekážku právoplatne rozhodnutej veci nejde v prípadoch, ak si súd určitú otázku v konaní posúdil prejudiciálne. Prejudiciálna otázka a jej posúdenie nesmie byť nikdy poňaté do výroku súdneho rozhodnutia, keďže výrok súdneho rozhodnutia je jedinou časťou rozhodnutia, ktorá nadobúda právoplatnosť, prejudiciálne posúdená otázka, ktorá sa prejavuje iba v odôvodnení rozsudku, nemôže tvoriť prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Výnimku tvorí situácia, keď bolo právoplatne rozhodnuté o žalobe na plnenie, ktorého predpokladom bolo prejudiciálne posúdenie (určenie) práva alebo právneho vzťahu. Ak bolo právoplatne rozhodnuté o povinnosti plniť, či už kladne alebo záporne (či sa žalobe vyhovel alebo bola zamietnutá), tvorí výrok takéhoto rozsudku prekážku právoplatne rozhodnutej veci vo vzťahu k určovacej žalobe medzi tými istými účastníkmi konania vo vzťahu k tomu istému skutku, ktorý už bol predbežne právne kvalifikovaný v rozsudku na plnenie“. Dovolateľ záverom znova poukázal na právoplatný a vykonateľný platobný rozkaz Okresného súdu v Prešove č. k. 11Ro/191/2013, ktorým bola žalobcovi uložená povinnosť zaplatiť žalovanému (plniť) sumu 538,68 € vyplývajúcu z úverovej zmluvy č. 5910046844 uzavretej 31. októbra 2009 (teda na základe rovnakého skutkového a právneho základu vo vzťahu k určovacej žalobe žalobcu), a preto trval na tom, že toto rozhodnutie tvorí bezpochyby prekážku res iudicata vo vzťahu k určovacej žalobe žalobcu, o ktorej bolo rozhodnuté napadnutým rozsudkom a rozsudkom súdu prvej inštancie. Ak by Okresný súd Prešov v konaní o vydanie platobného rozkazu vo veci, č. k. 11Ro/191/2013, mal pochybnosti o platnosti úverovej zmluvy, či jej časti (podmienok), túto otázku by si posúdil ako prejudiciálnu a platobný rozkaz by nevydal. Dovolateľ navrhol dovolaciemu súdu, aby zrušil rozsudok odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvej inštancie a konanie zastavil.

6. Žalobca sa k podanému dovolaniu v súdom stanovenej lehote nevyjadril.

7. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 C. s. p.) a na to oprávnenou osobou (§ 424 C. s. p.), zastúpenou v zmysle § 429 ods. 1 C. s. p. skúmal, či sú splnené podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné podľa § 447 písm. c) C. s. p. odmietnuť.

8. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 C. s. p. (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 C. s. p. (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky).

9. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. V preskúmvanej veci dovolanie žalovaného smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, dovolaťom nastolená otázka je otázkou právnou a nepochybne ide o takú právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Možno konštatovať, že základné predpoklady prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p., splnené sú.

11. Dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolať uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

12. Za právne posúdenie veci treba považovať činnosť súdu spočívajúcu v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej normy, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio juris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio fakty), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnosť právneho posúdenia veci preto nemožno vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu, ale len argumentáciou spochybňujúcou použitie právnej normy súdom na daný prípad, alebo jej interpretáciu, prípadne jej aplikáciu súdom na zistený skutkový stav.

13. Podmienky prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. teda spočívajú v tom, že: 1/ meritórne rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od otázky, ktorá má právnu povahu buď hmotnoprávnu alebo procesnoprávnu, pri ktorej môžu nastať prípady, že odvolací súd sa buď a) odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo že riešil otázku, ktorá b) v praxi dovolacieho súd ešte nebola vyriešená, alebo riešil otázku, ktorá c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

14. Iba náležitá konkretizácia právnej otázky (§ 432 ods. 2 C. s. p.) umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, či je táto otázka riešená dovolacím súdom rozdielne alebo nebola riešená. Z týchto dôvodov v dovolaní podanom podľa § 421 ods. 1 C. s. p. musí byť aj konkrétne označená ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu, od ktorej sa odvolací súd odklonil alebo konkrétne označené jeho rozdielne rozhodnutia riešiacie otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu alebo tvrdenie, že táto právna otázka nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená. Treba ešte zdôrazniť, že pre prípadnú absenciu jej vymedzenia nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho

konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 C. s. p. (porovnaj analogicky 1 Cdo 23/2017, 2 Cdo 117/2017, 3 Cdo 6/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 78/2017).

15. V preskúmvanej veci dovolateľ tvrdil, že procesnú prekážku veci rozsúdenej (res iudicata) dovolací súd rozhoduje rozdielne, pričom poukázal na viaceré rozhodnutia dovolacieho súdu (uvedené v dovolaní), ktoré sa ňou zaoberali. Trval na tom, že konaniu v predmetnej veci bránila prekážka veci rozhodnutej, ktorú založil platobný rozkaz vydaný Okresným súdom v Prešove 24. júna 2013, č. k. 11Ro 191/2013 - 14 (právoplatný a vykonateľný 24 júla 2013), ktorým bola žalobcovi uložená povinnosť zaplatiť žalovanému sumu 538 € a nahradiť mu trovy konania (trovy právneho zastúpenia v sume 106, 39 € a súdny poplatok v sume 32 €).

16. Súdny (vo všeobecnosti) poukázali na to, kedy ide o prekážku rozhodnutej veci, ktorá znamená, že o veci, o ktorej sa už raz právoplatne rozhodlo, nemožno rozhodovať opäť. Ide o vyjadrenie ústavnoprávnej zásady ne bis in idem, teda nikdy nie dvakrát o tej istej veci. Existencia tejto prekážky tvorí neodstrániteľnú vadu konania, existencia ktorej vedie k zastaveniu konania. Správne súdy poukázali na skutočnosti, ktoré túto prekážku vymedzujú (na totožnosť subjektov, totožnosť skutku) a dovolací súd sa (vo všeobecnosti) so závermi odvolacieho súdu stotožňuje a v podrobnostiach na tieto ich závery poukazuje.

17. V predmetnom konaní však dovolací súd musel (z hľadiska prípustnosti dovolania) ešte pred tým, než mohol pristúpiť k riešeniu riadne vymedzenej právnej otázky, vyriešiť problém, či dovolací súd nastolenú procesnoprávnú otázku existencie res iudicata rieši naozaj rozdielne.

18. Preskúmal preto rozhodnutia uvádzané dovolateľom a v tejto súvislosti uvádza, že rozhodnutia dovolacieho súdu uvedené v dovolaní sa síce zaoberali nastolenou otázkou, ale zo žiadneho z nich nemožno vyvodiť záver, že by túto otázku riešili rozdielne. Rozhodnutia - sp. zn. 3 Cdo 288/2009, 3 Cdo 42/2006 a 3 Cdo 100/01, mali „spoločného menovateľa“ v tom, že určovacím žalobám predchádzali žaloby na plnenie (konkrétne - žalobe, resp. konaniu na určenie trvania nájomného vzťahu prekážalo právoplatné rozhodnutie o vyprataní bytu, konaniu o určenie neplatnosti zmluvy o zabezpečovacom prevode práva prekážalo právoplatné rozhodnutie o vyprataní nehnuteľnosti, a napokon konaniu o určenie neplatnosti zmluvy o prenechaní nehnuteľnosti do dočasného užívania prekážalo právoplatný rozsudok o vyprataní nehnuteľnosti). Aj v rozhodnutí sp. zn. 1 Obo 95/2008 bolo rozhodnuté tak, že právoplatný platobný rozkaz zakladá prekážku res iudicata v konaní o určenie, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je.

19. V rozhodnutí sp. zn. 3 MCdo 8/2013 najvyšší súd konštatoval, že ak došlo k zamietnutiu žaloby o uloženie povinnosti strpieť vybudovanie oplotenia a o uloženie povinnosti odstrániť kovové stĺpiky z hranice a zákazu rušenia v užívaní parciel, v ktorom konaní bolo prejudiciálne ustálené, že právo zodpovedajúce vecnému bremenu existuje a bolo vydržané, uvedené predstavuje prekážku res iudicata v konaní o určenie, že právo zodpovedajúce vecnému bremenu existuje a o uloženie povinnosti strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu. Obdobná situácia bola riešená aj rozhodnutím sp. zn. 4 Cdo 22/2011, v ktorom sa súd zaoberal otázkou, či právoplatné rozhodnutie o určení neplatnosti kúpnej zmluvy predstavuje prekážku res iudicata pre konanie o určenie vlastníckeho práva. Vo veci sp. zn. 5 Obdo 44/2011 išlo (tiež) o rovnakú otázku, ale najvyšší súd sa ňou nezaoberal, lebo rozhodnutia súdov obidvoch inštancií zrušil pre nepreskúmateľnosť a vo veci sp. zn. 5 Cdo 120/2009 bolo rozhodnutie založené na existencii dvoch paralelných žalôb na plnenie, a nie na existencii žaloby na plnenie, ktorá by tvorila prekážku res iudicata vo vzťahu k tzv. určovacej žalobe, takže na prejednávanej vec ho nemožno aplikovať.

20. Z vyššie uvedeného prehľadu judikatúry je zrejmé, že rozhodnutia, ktoré dovolateľ uviedol vo svojom dovolaní, nepredstavujú rozdielne (navzájom si protirečiacie) prúdy judikatúry. Keďže najvyšší súd nezistil rozdielnosť v jeho rozhodovaní v nastolenej právnej otázke - v existencii prekážky konania veci rozhodnutej (res iudicata), dospel k záveru, že dovolanie v predmetnej veci nie je prípustné pre

nedostatok podmienok jeho prípustnosti, preto podané dovolanie podľa § 447 písm. c) C. s. p. odmietol.

21. Pre uvedený nedostatok prípustnosti dovolania dovolací súd neriešil procesnoprávnu otázku (inak riadne) vyšpecifikovanú, či je právoplatné rozhodnutie o žalobe na plnenie, ktorou bola uložená povinnosť zaplatiť dlžnú sumu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, prekážkou veci právoplatne rozhodnutej (*res iudicata*) vo vzťahu k žalobe o určenie, že úver z tej istej zmluvy o spotrebiteľskom úvere je bezúročný a bez poplatkov.

22. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

23. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.